

Posudek vedoucího bakalářské práce

Michaela Vyhnálková

**Srovnání ruské a české recepce
Korolenkovy prózy *Slepý hudebník***

UVES FFUK Praha 2017, 41 s.

Bakalářská práce Michaely Vyhnálkové je věnována recepci díla v posledních letech poněkud opomíjeného ruského prozaika Vladimira Korolenka. Ke své analýze si zvolila jednu z jeho nejznámějších próz *Slepý hudebník*, kterou porovnávala v jejím ruském a českém vnímání. Svě téma si autorka otevřela stručným přehledem života a díla spisovatele a obsahové stránky prózy, aby poskytla odpovídající prostor nejprve ruské a poté české recepci, které v závěru práce srovnává.

V oddílu věnovaném ruské recepci je zdůrazněna diskuse o motivu slepoty, která z pozice samotných postižených vyznívá jako nerealisticky ztvárněná, a ve skutečnosti tak odhaluje neoromantický základ prózy. Bylo by v tomto ohledu jistě zajímavé konfrontovat názory kritiků s lékařskými poznatky v této oblasti. Z literárněhistorického hlediska by naopak bylo zajímavé povšimnout si jiných ztvárnění slepoty v dobových literárních dílech. Text práce se dále stručně zastavuje u sociálních aspektů prózy a motivu hudby. Česká recepcie v podání autorky vyznívá jako méně invenční, závislá na dobovém stavu překladů ruské beletrie a kromě zobecňujících tezí z literárněhistorických prací nepřinášející výraznější interpretace této prózy.

Práce má strukturu odpovídající tématu, kladně hodnotím její vyváženost a informativnost. Snad jen oddíl věnovaný obsahu prózy je příliš rozsáhlý a vyznívá samoučelně. Relativně rozsáhlé úvodní kapitoly pak nemají odpovídající podání ve vlastním těle práce. V úvodní části také postrádám kapitolu věnovanou rozboru sekundární literatury, která by podala přehled reakcí na Korolenkovo dílo. Čtenář tak neví, jestli v práci byly zachyceny všechny ohlasy na dílo, nebo jen některé, autorkou vybrané. Pokud byly zvoleny pouze některé, je nutné tento výběr zdůvodnit. Domnívám se, že ruských ohlasů bychom mohli najít i více, než je v práci uvedeno, například v dějinách ruské literatury, v doprovodných studiích ke Korolenkovým spisům apod. Na s. 23 se uvádí výčet dalších autorů, kteří o Korolenkovi psali, proč se o nich podrobněji nehovoří? Stejně tak nevíme, byly-li zahrnuty všechny české ohlasy na Korolenkovu prózu. Předpokládám, že na tuto otázku autorka během své obhajoby odpoví.

Podobná otázka se nabízí také u primárního textu; autorka zmiňuje posun prózy od původní neoromantické podoby k „realističtější“ verzi. Nebylo by od věci různé textové verze prózy podrobněji srovnat a tento stylový posun ukázat na konkrétních příkladech. Domnívám se, že právě v neoromantickém (symbolickém, metaforickém) zaměření tohoto díla spočívá podstata nedorozumění, k němuž ve zmiňované ruské recepci došlo: kritici nepracovali s dílem jako uměleckým artefaktem, nýbrž jako

s dokumentárním svědectvím. Tento pohled na literární dílo byl vlastní právě devatenáctému století a byl překonáván až modernistickou kritikou a moderní literární vědou (formalismem atd.).

Pozitivně hodnotím jazykovou a formální úroveň práce, byť v posledních dvou oddílech zjevně schází závěrečná korektura. Stejně tak hodnotím jako bezproblémovou i práci s prameny a literaturou, jen (v bibliografii) u citací z odborných časopisů uvádíme také strany.

Bakalářská práce Michaely Vyhnákové je zdařilým pokusem o recepčně-motivickou studii a zaplňuje určité prázdné místo, které díky menšímu zájmu o Korolenkovu tvorbu v posledních letech můžeme pocítovat.

Závěr:

Předkládaná bakalářská práce zcela splňuje nároky kladené na tento typ práce, doporučuji ji k obhajobě a hodnotím stupněm výborně.

V Litoměřicích 21. srpna 2017

doc. PhDr. Hanuš Nykl, Ph.D.